

Welzijn boven topsport

Bij sportieve beslissingen moet het welzijn van het paard altijd de eerste prioriteit hebben. Dat er een spanningsveld bestaat tussen de belangen van het paard en die van zijn investeerders bleek weer eens bij het recent overleden dressuurpaard Harmony's Mythilus.

Begin oktober werd er in Bonn een congres gehouden voor voornamelijk dierenartsen over de voorgenomen nieuwe medicatie- en antidopingregels van de FEI. De FEI staat voor de moeilijke taak om voor het eind van dit jaar een nieuw reglement op te stellen waar wereldwijd 124 landen zich aan willen conformeren. De eerste inzet: het paardenwelzijn en daarbij een duurzame carrière van de sportpaarden met minder medicatiefouten, wat op lange termijn zal leiden tot een betere reputatie van de sport. Neem nou als voorbeeld het paard Harmony's Mythilus dat 13de werd bij de Olympische Spelen in Hong Kong, echter achteraf gediskwalificeerd, omdat het verboden medicijn felbinac (pijnstillert) werd aangetroffen in de urine. Door deze overtreding was er een openbaar verslag op de FEI website te lezen waaruit blijkt dat dit paard gedurende dit event voor vijf andere therapeutisch behandelingen toestemming had gekregen van de FEI officials. In de periode van twee en een halve week voor deze wedstrijd is het paard behandeld voor een luchtweegaandoening, vage kreupelheid,

spierproblemen, een hartritmeestoornis en een ontstekingsreactie van lokale plekken op de huid. Is dit de normale gang van zaken in de periode voor een belangrijke wedstrijd of is dit een uitzondering op de regel? Wat moet een paard nog meer mankeren om niet 'fit to compete' te zijn? Geeft het paard niet met zijn lichaam aan dat de natuurlijke grenzen van zijn kunnen zijn bereikt, dan wel de situatie erg stressvol is? Natuurlijk moet een paard behandeld worden als deze lijdt aan een lichamelijke kwaal, maar komt er niet een punt waarop men moet besluiten dat het niet in het belang is voor het paard om het kunstmatig aan de gang te houden? Of in ieder geval dat het paard niet meer geschikt is om op hoog niveau in de sport deel te nemen?

Ethiek

Sportiviteit betekent conformiteit aan de regels en de etiquette van de sport, dit kan worden beschouwd als de ethiek van de sport. De motivatie voor een sportcarrière is vaak een wat ongrijpbaar element; status, zelfontwikkeling, discipline en focus

zijn daarbij van belang. Een goede sportman/vrouw is een goede winnaar maar ook een goede verliezer. In de paardensport liggen de zaken iets ingewikkelder, het paard is een verplichte partner om de sport mee te bedrijven. Het paard heeft geen keuze bij het aangaan van wedstrijden of trainingmethoden en wordt gebruikt als het middel bij uitstek voor onze doeleinden; de concurrentie voor blijven en winnen. En dit geeft ons ruiters, trainers en begeleidende dierenartsen een extra verantwoordelijkheid, juist omdat het paard deze keus zelf niet kan maken moeten wij ten aller tijden onze sportieve beslissingen zo maken dat daarbij het welzijn van het paard, ook

op de langere termijn de eerste prioriteit heeft. Omdat medische behandelingen mogelijk zijn, is dit dan ook altijd eerlijk tegenover het paard om deze uit te voeren? En met welk doel zijn deze behandelingen dan gerechtvaardigd? Winnen? Of gaat het om het paard zelf, om hem een prettig en lang(er) leven te geven? Na de Olympische spelen heeft het paard Harmony's Mythilus een pacemaker gekregen, helaas werd hij daarna kreupel en is het steeds slechter met hem gegaan waarna hij uiteindelijk aan de gevolgen van koliek is overleden. Slechte pech, voor hetzelfde geld had dit paard nog een paar Grand Prix's gewonnen...

Drs. A. van Weezel Errens

Annette van Weezel: 'Bij sportieve beslissingen moet het welzijn prioriteit hebben.'